

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/21/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315225903
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Vyskočová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2315225903.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Vyskočovej a sudcov Mgr. Michala Novotného a JUDr. Pavla Laczu v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, a.s., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: Ing. Z. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., zastúpená advokátkou: JUDr. Anna Ščepková, Saratovská 2/A, Bratislava, o zaplatenie 483 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 5. novembra 2018 č.k. 10Cb/82/2015-127, takto

r o z h o d o l :

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručanou súdu prvej inštancie dňa 03.12.2015 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 483 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 162 eur od 09.12.2011 do zaplatenia, zo sumy 321 eur od 09.12.2011 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 18 % ročne zo sumy 162 eur od 09.12.2011 do zaplatenia, zo sumy 321 eur od 09.12.2011 do zaplatenia a paušálnu náhradu trov konania spojených s uplatneným pohľadávky vo výške 40 eur. Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu (MEDIATEL, spol. s.r.o., Miletičova 21, 821 08 Bratislava, IČO: 35 859 415) so žalovanou uzavrel Zmluvu o uverejnení inzercie (ďalej len zmluvu) 9. septembra 2011. Postupca poskytol žalovanej službu vytvorenia webu a uverejnenia inzercie. Žalovaná sa zaviazala zaplatiť za služby odmenu. Postupca vystavil faktúry vo výške 483 eur, ktoré žalovaná nezaplatila. Postupca Zmluvou o postúpení pohľadávky 22. mája 2015 postúpila pohľadávku na žalobcu.

2. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. rozhodol tak, že žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaná s postupcom uzavrela 9. septembra 2011 Zmluvu o uverejnení inzercie, v zmysle ktorej sa zaviazala postupcovi zaplatiť naraz 402,50 eur, postupca sa zaviazal žalovanej vytvoriť web a uverejniť inzercie. Okrem toho sa žalovaná zaviazala za poskytnuté služby zaplatiť cenu v zmysle vystavených faktúr zo strany postupcu. Súčasťou zmluvy boli obchodné podmienky. V článku 4 bod 1 prvá veta sa uvádza, že zákazník sa zaväzuje zaplatiť Podniku cenu za uverejnenie inzercie stanovenú v Zmluve vrátane príslušnej DPH po uzavretí Zmluvy pred uverejnením inzercie, a to na základe faktúry vystavenej Podnikom na jeho bankový účet, ktorý je uvedený vo faktúre, najneskôr v deň splatnosti.

Postupca vystavil faktúru číslo: 111228418 s dátumom vystavenia 24. novembra 2011, dátumom splatnosti 8. decembra 2011 na sumu 135 eur a faktúru číslo: 111228414 s dátumom vystavenia 24.

novembra 2011, dátumom splatnosti 8. decembra 2011 na sumu 321 eur, ktoré faktúry žalovaná ani čiastočne nezaplatila.

Postupca so žalobcom uzavrel 22. mája 2015 Zmluvu o postúpení pohľadávok spolu s prílohami, v zmysle ktorej postupca žalobcovi ako postupníkovi postúpil žalovanú pohľadávku.

Predmetom sporu je zaplatenie ceny vyplývajúcej z uzavretej zmluvy o uverejnení inzercie. Súd vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že uzavretou zmluvou medzi postupcom a žalovanou došlo k vzniku obchodného záväzkového vzťahu, v zmysle ktorého postupca sa zaviazal žalovanej vytvoriť web a uverejniť inzerciu a žalovaná sa zaviazala za službu zaplatiť cenu v zmysle vystavenej faktúry. Postupca vystavil faktúry, za ktoré žalovaná ani čiastočne nezaplatila, ktorá skutočnosť nebola v konaní sporná. Postupca v zmysle uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávok spornú pohľadávku postúpil žalobcovi.

Žalovaná vzniesla námietku premlčania, ktorou otázkou sa súd zaoberal v prvom rade, pretože ak súd zistí, že pohľadávka je premlčaná, nemusí sa zaoberať skutkovými okolnosťami v merite veci. Žalovaná vzniesla námietku podaním z 23. augusta 2016 v písomnom vyjadrení k žalobe. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/195/2013 z 30. januára 2014, v ktorom súd uviedol, že právo žalobcu na zaplatenie žalovanej pohľadávky (na účely začiatku plynutia premlčacej doby) nevzniká automaticky dňom vystavenia faktúry, alebo dňom, ktorý veriteľ určil vo faktúre ako deň splatnosti, alebo dňom, kedy bola faktúra doručená. Z hľadiska premlčacej doby nie je rozhodujúce, kedy bola urobená výzva na zaplatenie vymáhanej čiastky, ale je rozhodujúci deň, kedy mohol žalobca po prvýkrát výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky urobiť, teda kedy mu vzniklo právo na zaplatenie vymáhanej pohľadávky a kedy zároveň mohol bez zbytočného odkladu od tejto doby vyzvať žalovaného k zaplateniu, napr. vystaviť faktúru. Skutočnosť, že v dohodnutom čase faktúru nevystavil, nie je možné pripísať na vrub žalovanej. Na základe čl. 4 bodu 1 obchodných podmienok postupca bol oprávnený vystaviť faktúru po uzavretí zmluvy a ešte pred uverejnením inzercie. Inzercia mala byť podľa obsahu zmluvného formulára uverejnená 1. októbra 2011 a teda postupca mohol vystaviť faktúru ešte v septembri 2011, najskôr 9. septembra 2011. Postupca však vystavil faktúru až 24. novembra 2011, ktorú ťarchu je treba pripísať na vrub žalobcu. Opačný názor by viedol k tomu, že veritelia by oneskoreným vystavením faktúry mohli predlžovať premlčaciu dobu, čo je neprijateľné. Premlčacia doba začala plynúť v septembri 2011 a žaloba bola podaná po uplynutí štvorročnej premlčacej doby 3. decembra 2015, teda nárok žalobcu je premlčaný. Na základe vznesenej námietky žalovanej právny zástupca žalobcu uviedol, že postupca vystavil faktúry až po konečnej dohode so žalovanou ohľadne konečnej podoby webovej stránky, pričom k dohode došlo 18. novembra 2011 a faktúra bola vystavená 24. novembra 2011. Podľa jeho názoru premlčacia doba začala plynúť dňom splatnosti faktúry. Predmetné vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu súd považoval za zmenu žalobného petitu podľa §140 ods. 2 C.s.p. z dôvodu, že za zmenu žalobného petitu nie je len zmena petitu, ale aj akékoľvek zásahy, spresnenia uplatneného nároku alebo skutočností, o ktoré sa žalobca opiera. Súd nesúhlasil s názorom právneho zástupcu žalobcu, že v danom prípade sa nejedná o zmenu žalobného petitu, ale len o obranu na vyjadrenie žalovanej ohľadne uplatnenej námietky premlčania. Povinnosťou žalobcu bolo pri vypracovaní žaloby riadiť sa ustanovením § 79 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) účinného v čase podania žaloby, v zmysle ktorého návrh okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3 OSP) musí návrh obsahovať aj pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť zřejmé, čoho sa navrhovateľ domáha. Žalobca sa týmto ustanovením zákona neriadil, pretože vôbec v žalobe neuviedol čl. 4 bod 1 obchodných podmienok, ktorý je dôležitý pre posúdenie premlčacej doby. Žalobca pri podaní žaloby musel počítať s tým, že žalovaná vzniesla námietku premlčania a bude poukazovať pri svojej obrane práve na spomínaný článok obchodných podmienok.

Zmena žaloby je procesný úkon, ktorý má procesné a hmotnoprávne účinky ku dňu podania na súde. Žalobca tvrdil, že 18. novembra 2011 malo dôjsť k dohode medzi stranami, ktorá mala za následok vznik práva žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy, ktorá okolnosť bola prednesená 24. apríla 2017, teda procesné a hmotnoprávne účinky s týmto nárokom mohli nastať 24. apríla 2017, čo je prima facie po uplynutí premlčacej doby, aj keby sa počítala od 18. novembra 2011, respektíve od uplynutia 14-dňovej lehoty splatnosti počítanej od tohto dátumu. V tomto smere je potrebné uviesť, že vystavenie faktúry 18. novembra 2011 je v priamom rozpore s čl. 4 bod. 1 obchodných podmienok, ktoré prijal sám postupca a ktorý nepostupoval v súlade so znením obchodných podmienok.

Naviac z predloženej komunikácie ohľadne údajnej dohody medzi postupcom a žalovanou o podobe webovej stránky vyplýva, že v e-maili z 15. novembra 2011 žalovaná oznámila, že nepoužíva telefónne číslo 0949 304 697 a v ďalších e-mailoch postupca poslal žalovanej nesprávny odkaz na webovú stránku,

v ktorom bol uvedený preklep. Z predloženej mailovej komunikácie nevyplýva dohoda o konečnej podobe webovej stránky.

V prípade, že by záver súdu o pripustení zmeny žaloby nebol správny, súd uviedol, že žalobný návrh je premlčaný, lebo postupca bol oprávnený vystaviť faktúru na zaplatenie ceny za poskytované služby bezprostredne po uzavretí zmluvy ešte pred uverejnením inzercie v zmysle čl. 4 bodu 1 obchodných podmienok. Inzercia mala byť uverejnená od 1. októbra 2011, teda postupca mohol vystaviť faktúru ešte v septembri 2011, najneskôr 9. septembra 2011. Ak by súd prijal názor, že faktúru je možné vystaviť kedykoľvek by viedli k tomu, že veritelia by mohli vystaviť faktúry po uplynutí dlhšej doby a tým by predlžovali premlčaciu dobu, čo je v rozpore s obchodným právom. V tejto súvislosti súd poukazuje na citovaný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/195/2013 z 30. januára 2014.

Súd prvej inštancie vzhľadom na premlčaný nárok žalobcu žalobu o zaplatenie ceny za služby zamietol a nakoľko uplatnená zmluvná pokuta je akcesorickým právom a pokiaľ považoval súd nárok žalobcu za premlčaný, nemohol vyhovieť žalobcovi v časti uplatnenej zmluvnej pokuty.

Žalobca si uplatnil nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd uviedol, že v tejto časti súd žalobe nemohol vyhovieť z dôvodu, že náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je možné požadovať len vtedy, ak zmluva bola uzavretá po 1. februári 2013, čo nie je tento prípad. Právna úprava citovaného ustanovenia bola zavedená zákonom č. 9/2013 Z. z. s účinnosťou od 1. februára 2013.

4. Súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku súdny úradník samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 C.s.p..

5. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie a navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že vyhovie žalobnému návrhu v celom rozsahu prípadne ho zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolateľ svoje odvolanie odôvodnil tým, že rozsudok je zmätočný, žalobcovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a rozsudok je neúplný, neposkytuje vyčerpávajúce odpovede na všetky otázky. Odvolateľ sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý posúdil nárok ako premlčaný. V tejto súvislosti poukázal na čl. 4 bod 1 Obchodných podmienok, kde zákazník sa zaväzuje zaplatiť podniku cenu za uverejnenie inzercie v zmluve vrátane príslušnej DPH po uzatvorení zmluvy pred uverejnením inzercie a to na základe faktúry vystavenej podnikom na jeho bankový účet, ktorý je uvedený vo faktúre najneskôr v deň jej splatnosti. Žalobca má za to, že v rozhodnutí súdu dochádza k zásadnému nepochopeniu medzi právom vystaviť faktúru a nárok na úhradu dlžnej sumy, t.j. právom uskutočniť právny úkon a právom zaplatenia dlžnej sumy, právom vymáhateľným na súde. Podľa žalobcu je možné súhlasiť s tým, že právny predchodca žalobcu mohol vystaviť faktúru už 10.09.2011 resp. v septembri 2011. Právo vystaviť faktúru však v žiadnom prípade nemožno spájať so samotou splatnosťou uplatneného nároku. Právny predchodca žalobcu vystavil faktúry v novembri 2011, t.j. právo žalobcu na vystavenie faktúry, nie je možné považovať za premlčané, pričom v tomto smere ani námietka premlčania nebola vznesená. Je nutné odlišovať od nároku žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy, čo bolo aj v samotnom texte OP podmienené vystavením faktúry, keď v prípade, ak by si žalobca uplatnil svoj nárok skôr, teda pred vystavením faktúr, súd by musel tento nárok posúdiť ako predčasne uplatnený a žalobu zamietnuť. Uvedený názor žalobcu vyplýva aj zo súdnej praxe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2008 sp. zn. 4Cdo/146/2008, kde sa hovorí, že i keď začatie plynutia všeobecnej premlčacej doby je vymedzený objektívne (od slova mohlo a mohol) ne môže predchádzať vzniku nároku, ktorá vzniká až splatnosťou. Nárok na jej vrátenie mu však vznikne až v dobe, keď sa pôžička stane splatnou. Až splatnosťou vzniká možnosť uplatnenia práva na súde, ktorá je pojmovým znakom nároku. Pokiaľ by veriteľ podal žalobu skôr ako by požiadal dlžníka o splnenie dlhu, teda skôr, ako by nastala splatnosť dlhu nebola by actio nata. Aj podľa rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 31.10.2016 sp. zn. 10Co/748/2015 premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, kedy právo bolo možné odôvodnene vykonať podaním žaloby na súde, teda keď je actio nata. Uvedený moment nastáva vo väčšine prípadoch splatnosťou dlhu t.j. dňom, keď mal dlžník prvý krát splniť dlh resp. začať s jeho plnením. Keďže žaloba bola podaná 03.12.2015, pričom splatnosť záväzku nastáva 08.12.2011 nie je možné ku dňu podania žaloby považovať uplatnený nárok za premlčaný. Žalobcovi nie je zrejmý postup súdu, kedy súd mal za to, že na základe dodatočných tvrdení žalobcu došlo k zmene žaloby. Z rozhodnutia nie je zrejmé, v čom má spočívať zmena žaloby, či ide o zmenu skutkových tvrdení, rovnako svoj postup a názor súd nijako právne nezodôvodnil, preto nie je možné voči rozsahu danej časti, ani relevantným spôsobom reagovať. Žalobca v podanej žalobe uviedol splatnosť faktúr 08.12.2011. Tento údaj nijako počas konania nemenil.

Pokiaľ žalobca na pojednávaní uviedol, že k vystaveniu faktúr došlo 24.11.2011 a k poskytnutiu služby došlo 24.11.2011 v uvedenej časti nemôže ísť o zmenu žaloby, keďže žalobca predtým neuvádzal iné údaje a rovnako tieto údaje vyplývali z predložených faktúr, ktoré boli priložené k žalobe. Pokiaľ v odôvodnení súd poukázal na nedostatky poskytnutej služby žalobca má za to, že predmetné rozhodnutie v danom rozsahu nie je dostatočné, keďže z ostatného textu rozsudku nevyplývajú tieto skutočnosti, súd nevykonal v danom rozsahu žiadne dokazovania a preto opätovne ide len o právne nezdôvodnenú konštatáciu súdu.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a aby odvolací súd priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovaná uviedla, že odvolanie považuje za nedôvodné. Vo vzťahu k námietke o údajnej „neúplnosti“, resp. nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku žalovaná poznamenáva, že táto odvolacia námietka bola uplatnená číro formálne, bez toho, aby žalobca bližšie konkretizoval, v akom smere má byť napadnutý rozsudok podľa nej nedostatočne odôvodnený. Rozsudok je práve naopak, podrobne odôvodnený a dáva jasné a výstižné odpovede na všetky v danej veci podstatné okolnosti, predovšetkým pokiaľ ide o posúdenie žalobného nároku ako premlčaného. Súd zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov vyhodnotil dodatočné skutkové tvrdenie žalobcu, prednesené na pojednávaní konanom 24.04.2017, že právny predchodca žalobcu faktúry vystavil až po údajnej „konečnej dohode so žalovanou ohľadne konečnej podoby webovej stránky, pričom k dohode došlo 18.11.2011“, ako zmenu žaloby v zmysle § 140 ods. 2 C.s.p.. To, že žalobca sa s právnymi závermi súdu prvej inštancie nestotožňuje, nezakladá žiadnu vadu odôvodnenia.

Náhľad žalobcu, ktorý rozlišuje „právo veriteľa na vystavenie faktúry“ a samotný „nárok na zaplatenie dlžnej sumy“, je účelový a nemá oporu v právnom poriadku. „Právo na vystavenie faktúry“ nie je žiadnym samostatným právom, ktoré by bolo oddelené a nezávislé od samotného práva na zaplatenie umy, ktorá sa fakturuje; na účely právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom predstavuje faktúra iba výzvu veriteľa na zaplatenie pohľadávky.

Podľa žalobcu vlastne postačuje, aby veriteľ v premlčacej dobe vystavil faktúru a následne plynie akoby „nová“ premlčacia doba odo dňa splatnosti faktúry; tento názor je absurdný. Ak by sa prijal, znamenalo by to, že v obchodných záväzkových vzťahoch by v deň po 4 rokoch odo dňa, keď sa faktúra mohla prvýkrát vystaviť, stačilo vystaviť faktúru a následne by začala plynúť „ďalšia“ 4-ročná premlčacia doba odo dňa vystavenia resp. splatnosti vystavenej faktúry, čo by znamenalo, že premlčacia doba by odo dňa, keď faktúra prvýkrát mohla byť vystavená a teda keď právo reálne vzniklo, nebola 4-ročná, ale prakticky by mohla byť až 8-ročná.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/146/2008, z 31.07.2008, treba konštatovať, že tu ide o rozhodnutie ojedinelé a nesúladne s väčšinovým názorom súdnej praxe, vyjadreným v publikovaných rozhodnutiach R28/1984 a R 91/2014 a právnej teórie. Právny názor vyjadrený v tomto rozhodnutí bol prekonaný tiež v neskorších rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 3Cdo/174/2016 a 7Cdo/1375/2015. Identické právne závery ako senát 3C Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo/176/2016 zaujal i senát 7C Najvyššieho súdu SR v rozsudku, sp. zn. 7Cdo/1375/2015 z 23.08.2017, v ktorom taktiež uviedol, že sa s názorom vyjadreným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/146/2008 nestotožňuje (bod 27 odôvodnenia rozsudku).

Doterajšia judikatúra nielen slovenského Najvyššieho súdu, ale aj českého Najvyššieho súdu v súlade so znením § 391 ods. 1 Obchod. zák. zdôrazňuje, že pre začiatok behu premlčacej doby je rozhodujúci objektívny okamih, kedy právo mohlo byť vykonané po prvýkrát. Osobitná úprava počiatku plynutia premlčacej doby pre záväzkové vzťahy, v ktorých sa povinnosť plniť záväzok dlžníkom viaže na moment splatnosti, záväzku, je upravená v ust. § 392 ods. 1 Obchod. zák. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala ja na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/195/2013 z 30.01.2014 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/74/2018 z 24.04.2018.

Z obsahu spisu v prejednávanej veci nepochybne vyplýva, že Zmluva o uverejnení inzercie bola dodávateľom a žalovanou ako zákazníkom uzatvorená dňa 09.09.2011 a to na formulári pripravenom a vyplnenom dodávateľom. V položke „kód pre fakturáciu“ je uvedené „zaplatiť naraz 402,50 eur bez DPH“, v položke „poznámka“ je uvedené „celoročné náklady 402,50 eur bez DPH“. V rámci popisu inzercie je uvedené „uverejniť od 01.10.2011 do 31.12.2011“. Podľa čl. 4 bodu 1 obchodných podmienok spol. MEDIATEL spol. s r.o. zákazník sa zaväzuje zaplatiť podniku cenu za uverejnenie inzercie stanovenú v Zmluve vrátane príslušnej DPH po uzatvorení Zmluvy pred uverejnením inzercie a to na základe faktúry, vystavenej podnikom na jeho bankový účet, ktorý je uvedený na faktúre, najneskôr v deň jej splatnosti. Z obsahu formulárovej zmluvy o uverejnení inzercie v spojení s obchodnými podmienkami právneho predchodcu žalobcu (ním vytvorenými) vyplýva, že právny predchodca žalobcu bol oprávnený vystaviť

faktúru na zaplataenie ceny za poskytované služby bezprostredne po uzavretí zmluvy a ešte pred uverejnením inzercie. Inzercia pritom mala byť podľa obsahu zmluvného formulára uverejnená od 01.10.2011. Právny predchodca žalobcu preto mohla vystaviť faktúru a požadovať od žalovanej plnenie ešte v septembri 2011, najskôr 09.09.2011 so 14-dňovou lehotou splatnosti vystavenej faktúry vyplývajúcou z obchodných podmienok.

V tejto odvolacej veci je po skutkovej stránke nesporné, keďže to výslovne uvádza aj žalobca vo svojom odvolaní, že právny predchodca žalobcu si mohol voči žalovanej vystaviť faktúry už v septembri 2011. Táto okolnosť má potom zásadný vplyv pre začiatok plynutia premlčacej doby uplatneného nároku, ako vyplýva z vyššie uvedených záverov, podporených ustálenou rozhodovacou praxou súdov.

Ak právny predchodca žalobcu z akéhokoľvek dôvodu vystavil faktúru č. 111228414 a faktúru č. 111228418 až dňa 24.11.2011, hoci tak mohol v súlade s dohodou účastníkov urobiť už v septembri 2011, túto okolnosť treba pripásať na farchu žalobcu. Opačný názor, že faktúru je možné bez akýchkoľvek právnych následkov vystaviť kedykoľvek po tom, ako vznikli zákonné a zmluvné predpoklady pre jej vystavenie by viedlo k tomu, že veritelia by oneskoreným vystavovaním faktúr mohli predlžovať premlčaciu dobu aj o mesiace či roky, čo je neprijateľné.

Vzhľadom na to, že premlčacia doba pri pohľadávke, ktorá sa fakturuje, sa odvíja odo dňa, keď mohol veriteľ prvýkrát vystaviť faktúru na jej zaplataenie, v danom prípade potom premlčacia doba začal plynúť ešte v septembri 2011 (právny predchodca žalobcu mohol vystaviť faktúru so 14-dňovou lehotou splatnosti bezprostredne po uzavretí zmluvy pred uverejnením inzercie), takže žaloba doručená súdu 03.12.2015 bola podaná po uplynutí premlčacej doby, ako správne uzavrel súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

Správne postupoval súd prvej inštancie i v tom, že podstatné doplnenie skutkových tvrdení žalobcu, ktoré urobil jej právny zástupca na pojednávaní konanom 24.04.2017 vyhodnotil ako zmenu žaloby. Skutková okolnosť, že údajne dňa 18.11.2011 došlo medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou ku „konečnej dohode ohľadom podoby webovej stránky“ má mať nejaký vplyv na vznik práva žalobcu na zaplataenie žalovanej sumy, bez ohľadu na to, či je toto skutkové tvrdenie preukázané, tak ide o podstatné doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, ktoré bolo zo strany žalobcu prvýkrát v konaní učené až dňa 24.04.2017, hoci tieto skutočnosti, ktoré boli žalobcu známe, a ktoré sama považuje za relevantné pre posúdenie svojho nároku, mohli a mali byť uplatnené už v podanej žalobe. Ak žalobca až dňa 24.04.2017 uplatnil v konaní prvýkrát skutkové tvrdenie, ktoré podľa jej názoru má vplyv na posúdenie žalovaného práva resp. nároku došlo z jeho strany, posudzujúc daný procesný úkon podľa obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) ku zmene žaloby v zmysle ust. § 140 ods. 2 C.s.p. Súd prvej inštancie potom správne na pojednávaní konanom dňa 21.05.2018 pripustil zmenu žaloby v tomto smere. Žalovaná zdôraznila, že z čl. 4 bodu 1 obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca si mohol vystaviť faktúru už po uzatvorení zmluvy so žalovanou (dňa 09.09.2011) a žiadna údajná „konečná dohoda ohľadom podoby webovej stránky“ z 18.11.2011 nemohla mať na vznik práva žalobcu na zaplataenie žalovanej sumy vplyv už z toho základného dôvodu, že obchodné podmienky výslovne predpokladali vznik povinnosti zákazníka zaplatiť cenu z uverejnenie inzercie ešte pred jej samotným uverejnením. Argumentácia žalobcu o údajnej „konečnej dohode ohľadom podoby webovej stránky“ zo dňa 18.11.2011“ je však typicky účelová a nemajúca oporu ani po stránke skutkovej a to so zreteľom na samotné dôkazy predložené žalobcu dňa 24.04.2017, čiže na obsah e-mailovej komunikácie medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou. Z tejto e-mailovej komunikácie totiž jasne vyplýva, že posledný e-mail, ktorý žalovaná právne predchodcovi žalobcu zaslala, bol dňa 15.11.2011 a žalovaná tu iba oznámila, že momentálne nepoužíva telefónne číslo 0949 304 697. V predošlých e-mailech išlo iba o to, že právny predchodca žalobcu poslal žalovanej nesprávny odkaz na webovú stránku, v ktorom bol uvedený preklep. Z e-mailovej komunikácie teda jasne vyplýva, že žalovaná nemala žiadne „výhrady resp. pripomienky vzhľadom na webovú stránku“, ako nepravdivo uviedol právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 24.04.2017 a dňa 18.11.2011 nedošlo medzi účastníkmi ku „konečnej dohode ohľadom podoby webovej stránky“. Právny predchodca žalobcu iba poslala žalovanej odkaz na vytvorenú webovú stránku v e-maile, v ktorom bol v označení webovej stránky preklep, na čo ho žalovaná upozornila, a ďalšie e-maily sa týkali telefónneho čísla žalovanej. Dňa 18.11.2011 teda nedošlo k žiadnej dohode medzi účastníkmi o hocičom, a už vonkoncom nie k dohode, ktorá by mohla mať nejakú relevanciu pre posúdenie vzniku práva žalobcu na zaplataenie žalovanej sumy, ako tiež správne ustálil súd prvej inštancie.

Súd prvej inštancie správne vyvodil, že premlčacia doba v prejednávanej veci začala plynúť ešte v septembri 2011 a žaloba bola bez akýchkoľvek pochybností podaná po jej uplynutí. Pre prípad, že dodatočná e-mailová komunikácia právneho predchodcu žalobcu a žalovanej z novembra 2011 by mala byť rozhodná pre vznik práva žalobcu na zaplataenie ceny za služby, ku zmene žaloby po skutkovej

stránke došlo v tomto smere až dňa 24.04.2017, čiže aj v takomto prípade bol nárok žalobkyne uplatnený po uplynutí premlčacej doby.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie a nevyžaduje si to ani verejný záujem (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 392 ods. 1 Obchodného zákonníka, pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti). Ak obsah záväzku spočíva v povinnosti nepretržite vykonávať určitú činnosť, zdržať sa určitej činnosti alebo niečo strpieť, začína premlčacia doba plynúť od porušenia tejto povinnosti.

Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

9. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 C.s.p.. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

10. V prípade podaného odvolania dôvodmi odvolania, ktoré odvolateľ uviedol v odvolaní do uplynutia lehoty na podanie odvolania je súd viazaný, čo znamená, že prítomnosť iných odvolacích dôvodov, než ktoré odvolateľ uviedol, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nebude zisťovať a ak aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nemôže na ne prihliadať.

11. Odvolací súd viazaný odvolacími námietkami dospel k záveru, že žalobca v odvolaní len zopakoval svoju právnu argumentáciu, ktorou sa bránil na súde prvej inštancie, neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré neboli predmetom posúdenia súdom prvej inštancie, všetky ním produkované tvrdenia, ktorými argumentoval v odvolacom konaní boli známe už v konaní pred súdom prvej inštancie a ani žiadnym iným spôsobom nevyvrátil právne názory súdu prvej inštancie, a preto považoval odvolanie za nedôvodné.

12. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby z dôvodu, že nárok žalobcu na zaplatenie ceny za služby je premlčaný, keď premlčacia doba začala plynúť v septembri 2011 a žaloba bola podaná v decembri 2015, teda po uplynutí všeobecnej štvorročnej premlčacej doby a nakoľko uplatnená zmluvná pokuta je akcesorickým právom a pokiaľ

považoval súd nárok žalobcu za premlčaný, nemohol vyhovieť žalobcovi ani v časti uplatnenej zmluvnej pokuty.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/146/2008, z 31.07.2008, právny názor vyjadrený v tomto rozhodnutí bol prekonaný v neskorších rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 3Cdo/174/2016 a 7Cdo/1375/2015, na ktoré tiež žalovaná poukázala vo vyjadrení k odvolaniu.

V rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/174/2016 z 10.11.2016 (publikovanom pod R17/2017) bolo jednoznačne konštatované, že pre účely premlčania je významný objektívny okamih, kedy môže veriteľ požiadať o plnenie. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 3Cdo/174/2016 z 10.11.2016 ďalej judikoval, že akceptovanie názoru o viazanosti začiatku plynutia premlčacej doby na deň splatnosti dlhu ani nie na deň vzniku právneho vzťahu, z ktorého dlžníkovi vznikla povinnosť na plnenie, by viedlo k neprípustnému posunutiu začiatku plynutia premlčacej doby (v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania) prakticky na obmedzenú dobu podľa ľubovôle veriteľa. Rovnaké právne závery sú vyjadrené aj v rozsudku NS SR sp. zn. 7Cdo/1375/2015 z 23.08.2017, v ktorom uviedol, že sa s názorom vyjadreným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/146/2008 nestotožňuje.

Aktuálna judikatúra zhodne uvádza, že pre začiatok behu premlčacej doby je rozhodujúci objektívny okamih, kedy právo mohlo byť vykonané po prvýkrát.

Právo žalobcu na zaplatenie žalovanej pohľadávky na účely začiatku plynutia premlčacej doby nevzniká automaticky dňom vystavenia faktúry, alebo dňom, ktorý veriteľ určil vo faktúre ako deň splatnosti, alebo dňom, kedy bola faktúra doručená. Z hľadiska premlčacej doby nie je rozhodujúci, kedy bola urobená výzva na zaplatenie vymáhanej čiastky, ale je rozhodujúci deň, kedy mohol žalobca po prvýkrát výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky urobiť, teda kedy mu vzniklo právo na zaplatenie vymáhanej pohľadávky a kedy zároveň mohol bez zbytočného odkladu od tejto doby vyzvať žalovaného k zaplateniu, napr. vystaviť faktúru. Skutočnosť, že v dohodnutom čase faktúru nevystavil, nie je možné pripísať na vrub žalovaného. Pre plynutie premlčacej doby nie je rozhodné, kedy dodávateľ t.j. žalobca vystavil faktúru, ale podstatné je, kedy ju mal a mohol vystaviť po prvýkrát. Plynutie premlčacej doby predsa nemôže byť na svojvôli dodávateľa, ktorý by podľa vlastného rozhodnutia potom mohol vystaviť faktúru hocikedy. Plynutie premlčacej doby má objektívny charakter a nemôže byť závislé na rozhodnutí dodávateľa, kedy sa rozhodne vystaviť faktúru a určiť jej splatnosť.

Zo Zmluvy o uverejnení inzercie uzavretej dňa 09.09.2011 vyplýva, uverejniť od 01.10.2011 do 31.12.2011“. Podľa čl. 4 bodu 1 obchodných podmienok spol. MEDIATEL spol. s r.o. zákazník sa zaväzuje zaplatiť podniku cenu za uverejnenie inzercie stanovenú v Zmluve vrátane príslušnej DPH po uzatvorení Zmluvy pred uverejnením inzercie a to na základe faktúry, vystavenej podnikom na jeho bankový účet, ktorý je uvedený na faktúre, najneskôr v deň jej splatnosti. Z obsahu formulárovej zmluvy o uverejnení inzercie v spojení s obchodnými podmienkami právneho predchodcu žalobcu vyplýva, že právny predchodca žalobcu bol oprávnený vystaviť faktúru na zaplatenie ceny za poskytované služby bezprostredne po uzavretí zmluvy a ešte pred uverejnením inzercie. Inzercia pritom mala byť podľa obsahu zmluvného formulára uverejnená od 01.10.2011. Právny predchodca žalobcu preto mohol vystaviť faktúru a požadovať od žalovanej plnenie ešte v septembri 2011. Ak právny predchodca žalobcu vystavil faktúru č. 111228414 a faktúru č. 111228418 až dňa 24.11.2011, hoci tak mohol v súlade s dohodou účastníkov urobiť už v septembri 2011, túto okolnosť treba pripísať na ťarchu žalobcu a nie na ťarchu žalovanej. Opačný názor, že faktúru je možné bez akýchkoľvek právnych následkov vystaviť kedykoľvek po tom, ako vznikli zákonné a zmluvné predpoklady pre jej vystavenie by viedlo k tomu, že veritelia by oneskoreným vystavovaním faktúr mohli predlžovať zákonnú premlčaciu dobu.

Súd prvej inštancie správne uzavrel, že v konaní nebolo preukázané, že dňa 18.11.2011 malo dôjsť medzi právny predchodcom žalobcu a žalovanou k dohode ohľadom podoby webovej stránky zo dňa 18.11.2011, čo malo mať podľa názoru žalobcu vplyv na začatie plynutia premlčacej doby, čo žalovaný naviac v odvolaní ani nespochybnil.

V danom prípade potom premlčacia doba začal plynúť ešte v septembri 2011, takže žaloba doručená súdu dňa 03.12.2015 bola podaná po uplynutí štvorročnej premlčacej doby, ako správne uzavrel súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd posúdil ako neopodstatnenú aj námietku odvolateľa, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania,

ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Uvedené kritériá pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie splnil. K tomuto záveru dospel odvolací súd po jeho preskúmaní, keď z rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril ku skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie o spore. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. Odvolací súd zdôrazňuje, že to, že sa odvolateľ nestotožnil so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (sporovej strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

14. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vypořádavať. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

15. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody, na ktoré poukazoval žalobca sú v celom rozsahu neopodstatnené, nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privediť jeho zmenu, na základe čoho odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil vrátane závislého výroku o trovách konania (výrok II.), keď žalobca v odvolaní neuviedol žiadne odvolacie námietky, ktorými by spochybnil správnosť záverov súdu prvej inštancie o nároku žalovanej na náhradu trov konania, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok aj v tejto časti vecne správny.

16. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania odvolacieho súdu podľa § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanej, ktorá bola úspešná v odvolacom konaní, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred odvolacím súdom v celom rozsahu. Neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne jej náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok ustanovených v § 420 a § 421 C.s.p. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ak nejde o prípady § 429 ods. 2 C. s. p. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.